

ikke forstodes af Højrepartiet. Højrepartiet delte sig om denne Sag; Højrepartiet stod saaledes, at flere af dets Medlemmer her og ligeledes i Landstinget sagde — ligesom ogsaa dets Presse fremkom med de samme Udtalelser — at dette Forslag *selvfølgelig* var en Valgmanøvre. Hele den Tankegang, som laa til Grund for vort Arbejde, var ganske uforstaaelig for Højrepartiet. Lovforslaget fik da ogsaa en Behandling, som svarede til hele Stillingen, og de sidste Ord, der her paa Rigsdagen bleve sagte om Loven, skal jeg tillade mig her at citere. Det var ved eneste Behandling her i Folketinget; jeg var den sidste, der havde Ordet, og de sidste Ord, jeg udtalte, vare disse: „Det,“ nemlig Lovforslaget i den daværende Skikkelse, „er en Krøbling, som Landstinget har lavet ud af en meget velskabt Skabning, som blev sendt op til det.“ Jeg tror, at ligesom de Ord vare sande den Gang, saaledes ere de sande nu, men det er muligt, at deres Sandhed springer nok saa meget i Øjnene nu, som de gjorde i Foraaret. Naar vi nu atter skulle til at forhandle om denne Sag, vilde det have glædet mig, om Ministeriet resolut var gaaet over til den Tankegang, som var den herskende hos os i Foraaret, saaledes at vi straks afgjorde Sagen ved at give alle Deltagere og give dem samme Beløb. Dette er ikke sket. Jeg tror nu ikke, at den økonomiske Forskel vilde være bleven saa stor, om det var sket, at Regeringen havde foreslaaet, at alle skulde have og skulde have det samme. Efter de Tal, som nu ere komne frem, tror jeg, man kan gaa ud fra, at næppe over 20,000 af Deltagerne leve endnu, og man vilde jo saaledes straks have Tallet fremme. Ved den Behandling, Lovforslaget fik i Landstinget i Fjor, førtes det Princip ind i det, at kunde trængende skulde have noget; for dog at faa noget ud af Sagen bøjede vi os for dette Princip og det har da vist sig, at af trængende efter Lovforslagets Særmærke er der 15,000. Tilbage af Andragender er der 3,600; disse 3,600 maa da være afviste, enten fordi vedkommende ikke ere trængende i Lovens Forstand, eller paa Grund af Arten af deres Deltagelse i Krigen. Hvorledes Fordelingen falder for de 3,600's Vedkommende, som ere afviste, enten paa Grund af, at de ikke ere trængende, eller paa Grund af Arten af deres Deltagelse i Kampene, derom vide vi intet. Men jeg haaber, den højtærede Finansminister vil oplyse os derom — det maa jo kunne oplyses. Dernæst haaber jeg, at den højtærede Finansminister ogsaa vil oplyse os om,

hvorvidt han er afgjort uvillig stemt over for at forlade det Princip, der findes i Loven, og gaa over til det oprindelige, her i Tinget foreslaaede, ligesom det ogsaa vilde være interessant at høre, hvad de øvrige Partier her i Salen mene om dette Spørgsmaal. Men selv om man maa blive ved dette Princip, som i Fjor førtes ind i Loven i Landstinget, er dermed jo dog ikke givet, at man ogsaa skal blive ved den Sum, der her er foreslaaet; thi Landstinget har ikke i Fjor udtalt sig om, at man skulde gaa ned til 50 Kr. Tværtimod, efter de Udtalelser, der faldt i Fjor i Landstinget, og efter den Maade, hvorpaa Loven blev affattet i Fjor, maa man tro, at Meningen har været den, at de, som skulde have noget, skulde have op til 100 Kroner, ikke mere. De Udtalelser, som faldt i Landstinget, gik nemlig ud fra den Forudsætning, at der kun var 2—3000, som kunde faa Del i denne Jubilæumsgave, og var der ikke flere, kunde der jo blive 100 Kr. til hver. Dette at sætte Summen til 50 Kr. er altsaa noget nyt. Vi fra vor Side ere villige til at indtage samme Standpunkt, som vi indtog i Foraaret; men forudsat, at de øvrige Partier holde paa det Princip, at det kun er de trængende, der skulde have Del i denne Hædersgave, og forudsat, at man fra anden Side ikke vil vige derfra, forekommer det mig, at der ikke er Grund til at blive staaende ved de 50 Kr., der her er foreslaaet som noget nyt. Jeg kan derfor godt allerede her ved 1ste Behandling bebude, at vi fra vor Side finde, at det er rigtigst at sætte Summen til 100 Kr. Det bliver altsaa en Henstilling til de andre Partier, til Regeringen og det høje Landsting, om de ville gaa ind derpaa. Vil man ikke det, ja, saa kommer Forslaget jo til Forhandling her igen, og saa har Folketinget at tage Stilling dertil. — Inden jeg slutter, er der et Par Ting, jeg endnu skal gøre opmærksom paa, nemlig Stillingen til Enkerne efter de Andragere, som muligvis, siden Ansøgningen er indgivet, ere bortkaldte ved Døden; thi man kan jo være vis paa, at af Mænd i den Alder ere ikke alle, som i Løbet af Sommeren have indsendt Andragende, levende nu. Adskillige ere temmelig sikkert allerede døde, og det synes mig da naturligt, at det Spørgsmaal rejser sig: Skulle saa disse Andrageres Enker intet have af denne Jubilæumsgave? Det tykkes mig da at være det forsvarligste at give disse Enker eller dem, som vedkommende have haft at forsørge, Jubilæumsgaven — det er vel temmelig sjældent, at ved-